Lucia ROBITU
PĂRINTELE

Atmosfera rămânea în continuare încordată. Polemica se transformase în ceartă; oamenii de rând nu puteau înţelege ce se întâmplă de fapt, dar urmăreau totul cu ochi avizi şi curioşi, căutând să treacă dincolo de aparenţe.
Situaţia fără precedent pusese Biserica în mare dificultate. Evoluţia ştiinţei şi, mai ales, dezvoltarea intensivă a industriei calculatoarelor submina însăşi existenţa ei ca instituţie. Se lansase lozinca: "Maşina e perfectă, maşina nu poate greşi!" iar sfinţii părinţi se văzură nevoiţi să recunoască scăderea permanentă a numărului de enoriaşi.
Adversarii afirmau că în acea perioadă religia ajunsese într-un asemenea impas încât cei ce-o propovăduiau n-aveau altceva de făcut decât să-şi arate unul altuia calea pe care trebuiau s-o urmeze întru dobândirea vieţii veşnice. Se tipăriseră cărţi de popularizare a ştiinţei. Se ajunsese la înzestrarea fiecărei familii cu câte un calculator infailibil, astfel încât predicile strălucitoare aveau un ecou tot mai redus în rândul maselor. Dacă n-ar fi apărut atunci Părintele, Biserica ar fi devenit în curând martora propriei sale agonii.
I se făcuse o publicitate uriaşă. Sute de afişe viu colorate se puteau zări pretutindeni. Publicaţiile bisericeşti nu mai scriau decât despre el.
Părintele predica mereu în acelaşi loc şi la aceeaşi oră. O mulţime de oameni veni să asiste la întâia predică, iar adversarii se văzură nevoiţi să recunoască ingeniozitatea de care Biserica dădea încă o dată dovadă. Nu puteau să nu rămână surprinşi. Ca şi în multe alte situaţii precedente, Biserica adoptase acelaşi principiu ca şi al inamicilor: "Maşina nu poate greşi!" Părintele constituia dovada concludentă. Construit într-un scop bine determinat, Părintele îşi îndeplinea cu sârg datoria de îndrumător pe drumul credinţei, iar oamenii se adunau cu sutele să-l poată vedea.
Când începea să vorbească, liniştea se întindea peste puhoiul de mase tălăzuind şi doar vocea lui se rostogolea peste capetele plecate. O voce, e drept, cu inflexiuni metalice, dar atât de caldă în clipele povestirii întâmplărilor biblice.
Dorinţa se îndeplinise şi sfinţii părinţi se puteau felicita. Îşi pomeneau triumful în toate conferinţele de presă. Dovediseră lumii că o maşină nu poate crede în Dumnezeu atâta vreme cât nu este lăsată să cunoască scrierile sfinte, cât nu este lăsată să creadă.
Părintele îşi petrecea tot timpul studiind. Fotografii îi tulburaseră singurătatea şi sute de imagini înfăţişându-l adâncit în lectură invadaseră revistele şi ziarele. Biserica marcă în acea perioadă o creştere numerică atât de accentuată a membrilor ei, încât trebui să aloce fonduri necesare ridicării unor noi lăcaşe de cult, capabile să ofere adăpost mulţimii celor ce-şi căutau refugiul în dreapta lume a credinţei.
Într-o zi, părintele nu apăru la ceasul obişnuitei predici. Oamenii îl aşteptară câteva ore, dar el nu veni. Se împrăştiară apoi, căutându-l, şi, în afara oraşului, în mijlocul unei cete de copii, îl găsiră povestind, culegând flori şi prinzând fluturi.
Convocat de către consiliul ecumenic să dea seamă de comportarea sa, Părintele recunoscu, în faţa gazetarilor uluiţi şi a mulţimii, că Dumnezeu nu există şi că viaţa omului e frumoasă şi şi-o rânduieşte singur.
Atunci l-au încuiat într-o încăpere şi au cerut mulţimii să hotărască ce pedeapsă i se cuvine.
În ziua aceea, pe care mai apoi o proclamară sărbătoarea sfântă închinată victoriei Bisericii împotriva ereziei, oamenii se adunară. Îmbrăcaţi în veşminte din pânză de sac, îşi aprinseră torţele, alcătuind o impresionantă procesiune. Către prânz îl scoaseră în piaţa publică, intonând pioase rugăciuni pentru salvarea sufletului. Şi-l arseră pe rug. o
("Paradox" [nr. 11], 1986)